

Sygn. akt II UK 400/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił skargę R. J. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2012 r., przyjmując za prawidłowe wstrzymanie wypłaty emerytury w związku z kontynuowaniem przez niego zatrudnienia u ostatniego pracodawcy. Sąd Apelacyjny stwierdził, że ubezpieczony nabył prawo do emerytury z dniem 1 października 2008 r., a zatem nie w okresie, który wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/12, Dz.U. z 2012 r., poz. 1285), co oznacza brak podstaw do zastosowania w sprawie art. 401¹ k.p.c.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca zaskarżony wyrok w całości i zawierająca wniosek o uchylenie obydwu wyroków Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, została oparta na

podstawie naruszenia art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wywołującego rozbieżności w orzecznictwie oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). W szczególności podważył zastosowanie w jego wypadku przepisów sprzecznych z art. 2 i 67 Konstytucji, naruszających zasadę państwa prawa w zakresie ochrony praw nabytych po spełnieniu warunków nabycia prawa do emerytury co do wieku i stażu pracy. Zarzucił także naruszenie przepisów prawa procesowego przez niezasadne przyjęcie braku podstaw do wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uwzględniając, że o istotności zagadnienia, którego istnienie stanowi przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien decydować brak jego stanowczego rozstrzygnięcia w dotychczasowym orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.), należy dostrzec zaprezentowane w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego stanowisko potwierdzające niekolizyjność zastosowania art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z zasadą ochrony praw nabytych i zasadą zaufania obywateli do Państwa i stanowionego przez nie prawa wobec emerytów, którzy uzyskali prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. (por. np. wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 330/12, z dnia 25 kwietnia 2013 r., I UK 593/12 i z dnia 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12, z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 4/13, z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 117/12 i III UK 118/12 – niepublikowane).

Sąd Najwyższy rozważył, że skoro Trybunał Konstytucyjny uchylił art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych tylko „w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”, to poza zakresem przedmiotowym tego orzeczenia pozostają osoby, które nabyły prawo do emerytury w okresie, kiedy prawo do emerytury podlegało zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego ubezpieczony wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W tym kręgu pozostają osoby, które nabyły prawo do emerytury realizowane na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 r. na podstawie art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 9, poz. 118) do dnia 8 stycznia 2009 r. na podstawie art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz. 1507).

Zastosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS wobec wszystkich pozostałych emerytów, a więc tych, którzy uzyskali prawo do emerytury po dniu 1 stycznia 2011 r. i przed dniem 8 stycznia 2009 r., nie narusza wzorców konstytucyjnych zastosowanych przez Trybunał. Pozostanie przez nich w zatrudnieniu w chwili nabywania prawa do emerytury równało się z decyzją o zawieszeniu prawa do emerytury. W wyniku zmiany prawa przez powrót dawnej regulacji po dniu 1 stycznia 2011 r. nie ustanowiono nowego, lecz tylko przywrócono nieobowiązujący przez pewien czas warunek wypłaty emerytury.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 398¹⁴ k.p.c.).